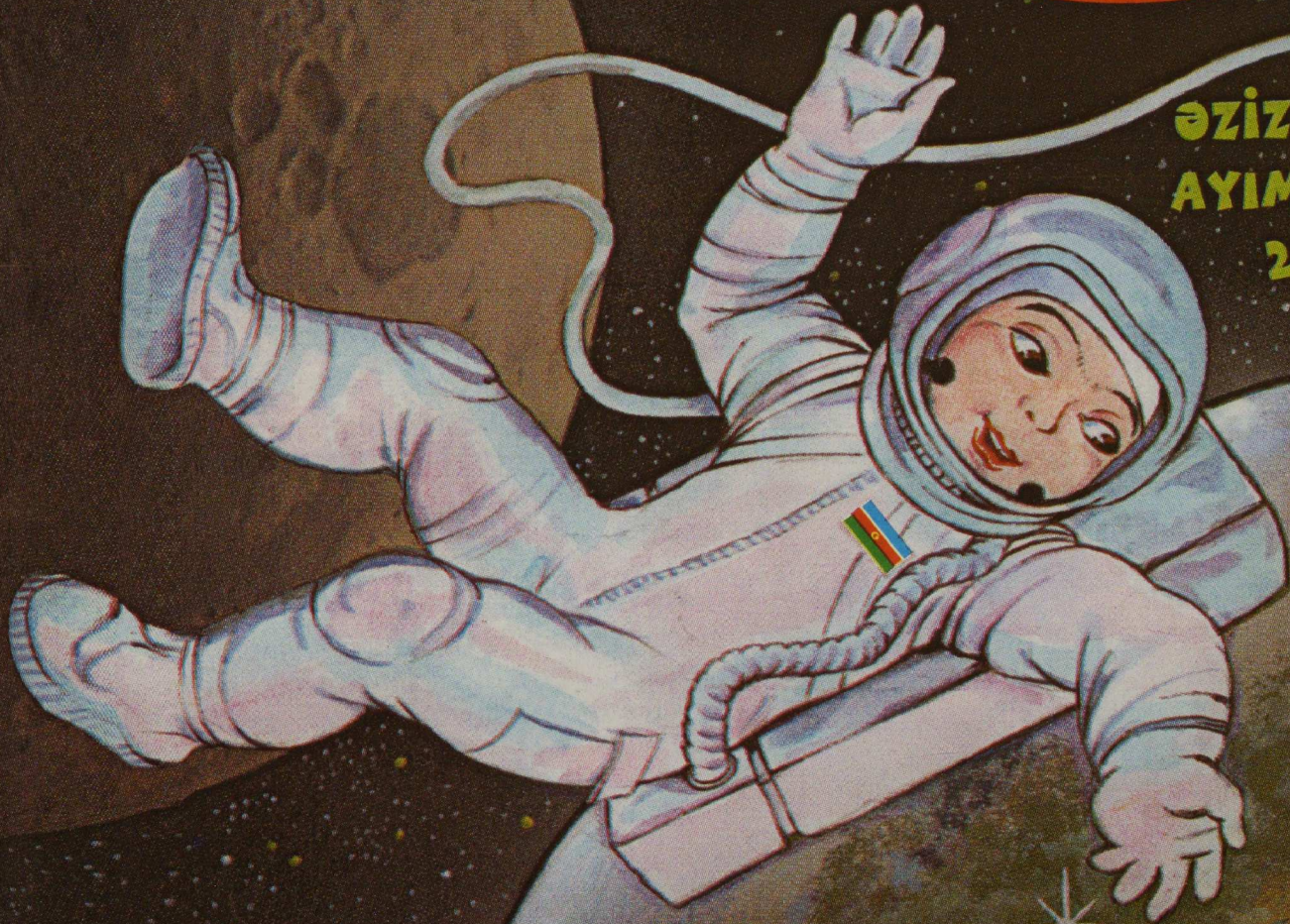

GÖYƏRCİN

5

ISSN-0207-4710
2007-cı il

ƏZİZ GÜNÜM,
AYIM MƏNİM,
28 MAYIM
MƏNİM!

Dahi
rəhbər
haqqında
hekayə

BU SÜRÜ KİMİNDİR?

Yaylaq yolu sürülərlə dolu idi. Köç kəndin yanından keçdiyi üçün adamlar narahat idilər. Kasıb bir kişi sürünün yaxınlaşdığını görüb öz yeganə toğlusunu tutub saxladı ki, köçə qarışib getməsin. Sürü yanından keçəndə o, çobandan soruşdu:

-Ay kibrə, bu kimin sürüsüdür?

-Hacı Mansırın.

-Allah saxlasın, Allah saxlasın.

Sürü uzaqlaşdı. Kəndli toğlunu buraxıb getmək istəyirdi ki, başqa bir sürünün qabağı açıldı. O, yenə öz toğlusunu tutub saxladı. Sürü uzaqlaşanda çağırıb çobandan soruşdu:

-Ay kibrə, bu sürü kimindi?

-Hacı Mansırın.

-Allah saxlasın.

Bu münval ilə on beş sürü gəlib keçdi. Yazıq kəndli öz yeganə toğlusunu tutub buraxmaqdan tənə gəlmişdi. Tamam qantər içində idi. Qəribə burası idi ki, onun müxtəlif çobanlara verdiyi eyni sualın cavabı da eyni olurdu.

-Ay kibrə, bu sürü kimindi?

-Hacı Mansırın...

On beşinci sürü keçəndə kəndli yenə də toğlusunu tutub saxlamışdı. O, yenə də çobandan soruşdu:

-Ay kibrə, bu sürü kimindi?

-Hacı Mansırın.

Kəndli öz toğlusunu hirsələ ötürüb sürüyə qatdı və dedi:

-Qoy elə bu da olsun Hacı Mansırın...

Xəbər dərhal Hacı Mansırın özünə çatdı. O, atını çapıb kəndlinin yanına gəldi və dedi:

-A kişi, Hacı Mansır mənəm. Bu nə oyundu çıxarırsan?

-Başına pırlanım, a kibrə, elə gördüm Allah var-dövləti sənə təpəndən tökür, dedim elə qoy bu toğlu da olsun Hacı Mansırın...

-A kişi, bəri bax, gəl sən mənə halal sürümə haram qatma.

Sonra onun əmri ilə çoban çomağını axırıncı sürünün ortasına atdı. Qoyunlar iki yerə ayrıldılar. Hacı Mansır ayrılan qoyunları yoxsul kəndliyə verdi və dedi:

-Bunları sidq ürək-lə sənə verirəm. Yadımda saxla ki, mayası halallıqla yoğrulmuş var-dövlətə zaval yoxdur.

Rəssam
Aytən

YERALTI MƏTBƏX İŞÇİLƏRİ

Göylərə baş çəkən qovaq ağaclarının qarşısında dayanmışam. Elə bil ki, babalarımızın əsrlərin o tayından atdığı oxları bu ağaclar. Torpaq ana sinəsinə sancılan oxları göyərdib ağaca döndərib.

Ağlıma başqa bir fikir də gəlir. Deyirəm, bəlkə nağıllarda təsvir olunan simurq quşları yurdumuzun üstündən keçərkən öz lələklərini yerə salıblar? Çünki qovaqların nəhəng lələklərə də bənzəri var.

Külək əsir, budaqlardakı yarpaqlar quş qanadı kimi çırpınır. Ancaq bu balaca qanadlarda o irilikdə ağacı göyə qaldırmaq qüdrəti yoxdur.

Qovağa baxıram. Gövdəsi dübbədüzdür, elə bil ki, ilan boğazından çıxıb. Heyranlıqla o boy-buxunu, körpə-körpə budaqları, pıçıldaşan yarpaqları seyr edirəm. Birdən-birə yadıma torpaq altında qalan, özü gözə görünməsə də ağaca qol-qanad verən köklər, zoğlar düşür. Doğrudan da, qəribə taleyi var onların. Heç vaxt gözə görünməzlər. Elə bil ki, bu zoğlar «mətbəx işçiləri»-dirlər. Torpağın şəhdi-şəkərindən dadlı-dadlı xörəklər hazırlayıb gövdəyə, budaqlara yedirdər, özləri isə gecə-gündüz zığ-zımrıq içində çalışır, tər tökərlər. Onlar çox vaxt gövdənin, budaqların yadına belə düşməzlər. Ancaq zoğlar öz işlərindən zövq alar, onların nə gövdədən, nə də budaqlardan təmənnası olmaz.

